

LIBRIS

We know
books

Traducerea primei ediții a acestei cărți a fost sprijinită de

NORLA

(Norwegian Literature Abroad)

Oslo

N O R L A

**ANNE GUNN HALVORSEN
RANDI FUGLEHAUG**

ROYALTEEN

2

PRINȚESA MARGRETHE

Traducere de
ROXANA-EMA DREVE

 UNIVERS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HALVORSEN, ANNE GUNN

Royalteen / Anne Gunn Halvorsen, Randi Fuglehaug ;
trad. de Roxana-Ema Dreve. - București : Univers, 2025
2 vol.

ISBN 978-973-34-1887-0

Vol. 2 : Prințesa Margrethe. - 2025. - ISBN 978-973-34-1889-4

I. Fuglehaug, Randi

II. Dreve, Roxana-Ema (trad.)

821.113.5

HALVE KONGERIKET. DRØMMEPRINSEN

Autori: Anne Gunn Halvorsen și Randi Fuglehaug

Copyright © Anne Gunn Halvorsen, Randi Fuglehaug

First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2021

Published in agreement with Oslo Literary Agency in conjunction
with Livia Stoia Literary Agency

Cover illustration: © Petra Braun

Cover design: Juliane Lindemann, using an illustration by Petra Braun

© 2023 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de

© Editura Univers, 2025, pentru prezenta ediție

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN serie: 978-973-34-1887-0

ISBN volumul 2: 978-973-34-1889-4

Bine ați revenit!

— Bine ați revenit la școală!

Șoferul porni luminile de avarie și îi privi prin oglinda
retrovizoare.

— *Yes!* strigă Kalle.

Margrethe stătea nemișcată, privind afară prin geamurile
fumurii ale mașinii.

Clădirea liceului Elisenberg se înălța neschimbată, de parcă
nu s-ar fi întâmplat nimic, înghesuită între cafenele și linii de
tramvai, în Frogner, Oslo. Fusesse mai mult sau mai puțin pustiu
începând cu luna noiembrie. Trecuseră șaisprezece săptămâni
de când Elisenberg și toate celelalte școli se închisese. De când
elevii fuseseră rugați să rămână acasă pentru a nu-i molipsi pe
colegi. De când petrecerile, chefurile de Crăciun și toate cele-
lalte distracții care-i bucurau pe oameni fuseseră anulate.

Margrethe era în culmea fericirii.

Din punctul ei de vedere, măsurile astea n-ar fi putut nime-
rit într-un moment mai bun.

Toată lumea din Norvegia auzise că prințesa fusesse inter-
nată după balul de Halloween. Toată lumea știa că lipsise două
săptămâni de la școală din cauza asta.

Pandemia începuse fix când trebuia să revină la ore.

Dar acum pauza se încheiase.

Margrethe oftă, o dorea stomacul.

— De ce oprești aici, pe stradă? îl întrebă ea pe șofer când simți că mașina încetinește în afara porții.

— Noile reguli. Nu mai e voie cu mașini în curtea școlii. E pericol de molipsire. Bodyguarzii sunt deja aici, spuse șoferul, Rolf, dând din cap către cei doi bărbați în costum care apăruseră în câmpul lor vizual.

Umbrele, cum obișnuia să-i numească mama ei. Erau gata s-o urmeze pe ea și pe Kalle înăuntru.

— Pe bune? se miră Margrethe. Trebuie să traversăm toată curtea?

Rolf dădu scurt din cap, fără să se întoarcă.

— Cum se pot gândi că o mașină va răspândi virusul? întrebă Margrethe.

Kalle se aplecă spre ea și o luă de mână.

— Relaxează-te, o să fie bine, zise el.

Margrethe se uită la el, la fratele ei geamăn mai mare cu cinci minute, prințul moștenitor al Norvegiei. Poate că era copilăros și agitat, însă era bucuroasă că-i era alături, că nu trebuia să treacă singură prin asta.

Kalle își desfăcu centura de siguranță și îi întinse mâna, în mod evident nerăbdător să coboare din mașină. Margrethe trase aer adânc în piept și expiră încet.

Nu era nicio cale de întoarcere. Acum trebuia să înfrunte din nou lumea.

— Știu la ce te gândești, spuse Kalle. Cu siguranță nimeni nu-și amintește de Halloween.

Margrethe își mușcă buzele, știind că se înșela amarnic. Dar cum să înțeleagă el treaba asta? Încă din toamna trecută

își dorise atât de mult să-i spună lui Kalle ce se întâmplase de fapt în acea noapte, dar îi lipsise curajul de fiecare dată. Acum era prea târziu. Acum spera doar să nu afle de la altcineva.

Kalle privi pe fereastră și se aplecă spre scaunul din față pentru a vedea mai bine curtea școlii. Dădu neliniștit din picior, arătând ca un băiețel care tocmai sosise la locul de joacă.

Margrethe știa pe cine caută.

Își vârî mâna în geantă, scoase o oglindă de buzunar, se aranjă și-și desfăcu părul. Rimelul negru îi era întins perfect pe gene. Scoase luciul de buze și își aplică un nou strat pe gură, își frecă buzele pentru a-l întinde și îi zâmbi politicoz oglinzii.

— Gata? Te-ai aranjat? Pregătită de revenire? întrebă Kalle, trăgând de portieră.

Margrethe nu avu timp să răspundă, că fratele ei trase după el ghiozdanul și se năpusti afară din mașină. Trebui să se grăbească ca să țină pasul cu el.

Chiar părea că fratelui ei îi lipsea o doagă. Sau că avea ceva în plus. Un fel de scut, un filtru. Nu era faptul că nu-i păsa. Din contră. Margrethe chiar credea că el pur și simplu nu vedea anumite lucruri. Mica forfotă care se producea întotdeauna când soseau. Cum se agita toată lumea la venirea prințesei Margrethe și a prințului moștenitor Karl Johan. Chiar și aici, la școală, erau în centrul atenției din momentul în care coborau din mașină. Fiind singurii copii al cuplului regal, trebuiau să fie mereu în gardă. Asta era ceea ce Kalle nu putea înțelege.

O față blondă într-o jachetă de piele puțin prea scurtă veni în fugă spre ei. Lena Karlsvik, mama adolescentă din Horten, se aruncă la gâtul lui Kalle. Se purtau de parcă nu se mai văzuseră de săptămâni, dar adevărul era că Lena practic locuise cu ei în ultimele luni.

Margrethe se opri în spatele lor, își ridică nerăbdătoare geanta pe umăr și așteptă ca ei să termine cu îmbrățișatul. Kalle

o prinse pe Lena de talie și o învârti, după care o lăsă puțin pe spate și o sărută pe gură.

Lena avea acum un prinț. Kalle avea acum o broască râioasă.

Margrethe își dădu ochii peste cap și îi ocoli. Blestematele de reguli idioate împotriva împrăștierii virusului. De ce nu-i puteau conduce până la ușă? Chiar cereau prea mult? O porni spre clasă, încercând să-și țină ochii în pământ și să nu-i îndrepte spre gașca elevilor de clasa a douăsprezecea. Nu voia să-l vadă pe Gustav Heger, nu trebuia să atragă și mai multă atenția asupra ei.

Își păstră zâmbetul politicos cât traversă curtea școlii, încercând să nu se sinchisească de privirile lungi pe care le simțea în tot corpul. Kalle nu avusese dreptate. Era martie, dar, când oamenii o priveau, încă se gândeau la Halloween. Nu uitaseră. Voiau în continuare să știe ce se petrecuse. După laconicul comunicat de presă conform căruia prințesa fusese internată la spital, internetul explodase în speculații. Una dintre teoriile preferate era că încercase să se sinucidă cu alcool. Era imposibil să nege asta fără să explice ce se întâmplase cu adevărat.

Internarea nu fusese însă cel mai rău lucru care i se întâmplase în acea noapte.

Dar nimeni nu știa asta.

Încă.

În cele din urmă, Margrethe își zări gașca. Ingrid, cu o pălărie mare, maro, îndesată peste buclele nearanjate, și Arnie, cu craniul ras, lucios, expus frigului. Încercase să se tundă în timpul izolării, iar când rezultatul nu fusese nici pe aproape de succes, își răsese tot părul. O văzu și pe Tess, mica viperă influencer, cu ochii dați prea tare cu tuș și cu codițele lungi, adunate pe umărul drept. Margrethe simți un val de ură. Era convinsă că Tess vindea de ani de zile ziarelor informații și poze cu ei. Era o

minune că Tess supraviețuise patru luni fără să fi putut răspândi bârfe despre familia regală. Și mai ciudat era că până și contul ei stupid de *beauty* de pe TikTok adunase chiar *mai mulți* urmăritori în acea perioadă. Cu siguranță îi mituisise cu ceva.

Margrethe o căută cu privirea pe Fanny. Unde era? Cea mai bună prietenă a ei îi promisese că avea să fie acolo.

Toți cei din gașcă se uitau la telefonul lui Ingrid, atât de absorbiți, încât Margrethe își imaginează ce era mai rău.

Dacă Gustav Heger le trimisese... Dacă la asta stăteau și se...

— Margrethe!

Zâmbetul cald al lui Arnie îi topi nodul din stomac.

Nu știau.

Cel mai bun prieten al lui Kalle fusese în vizită la ei acasă în toată această perioadă. Când veni spre ea ca s-o îmbrățișeze, se trase automat câțiva metri în spate. Brațul lui rămase în aer, iar fața i se înroși.

Toată lumea se uita la ei. Margrethe clipi de câteva ori.

— Parcă nu e voie să ne îmbrățișăm, nu-i așa? spuse ea.

Arnie își ridică piciorul pentru un salut în stil Wuhan, și fix atunci îi întinse și ea cotul. Rezultatul îi făcu să pară că se întrec în cel mai penibil dans din lume. Spera sincer să nu fi filmat nimeni scena.

— La ce vă uitați? îi întrebă ea.

Ingrid puse repede telefonul jos.

— La nimic.

Margrethe se stresă din nou. În acel moment apăru și frațele ei, ținând-o de mână pe Lena. Zâmbi și arătă spre telefon.

— Care-i treaba? întrebă Kalle.

— Dă-mi-l!

Ingrid țină telefonul un pic prea mult, apoi oftă și i-l întinse.

Noi împotriva virusului

Margrethe se uită peste umăr și râsuflă ușurată. Era un clip de pe YouTube. Văzu destul cât să-și dea seama că era vorba despre prințesa moștenitoare a Danemarcei, Louise. Prietena mamei ei.

Nu-i vorba despre bolnavi versus sănătoși. Nu-i vorba despre bogați versus săraci sau despre vreo țară împotriva celeilalte. E vorba de NOI, cu „n“ mare, împotriva virusului.

Un alt discurs celebru al Louisei către poporul danez devenit viral. Țara vecină se aseamăna cu Norvegia în ceea ce privește modul în care fusese afectată de pandemie, dar cu o diferență majoră: familia regală daneză reușise să transforme criza în succes. Pe lângă discursurile împărtășite pe rețelele de socializare despre comunitate și putere, familia regală făcuse voluntariat în spitale și cămine de bătrâni. Imaginile cu ei în halate albe, cu măști și cu perle de sudoare pe frunte, făcuseră înconjurul lumii.

Kalle îi înapoie telefonul.

— Da, da, trebuie doar să adauge niște beat-uri și îl pot ușor transforma într-un cântec de absolvire¹, spuse el rânjind,

¹ Termenul „absolvire“ reprezintă aici traducerea cuvântului „russ“, care desemnează liceenii care urmează să termine clasa a douăsprezecea, indiferent dacă aleg să studieze mai departe sau nu. În primăvara de dinaintea

ridicând mâna și făcând un pas în spate: Noi, noi, noi împotriva Virusului! Noi cu „n“ mare! Împotriva Virusului!

Ingrid își vâri încet mobilul în buzunar.

— A fost bun. Discursul, zise Ingrid, iar Tess aprobă din cap. Chiar așa e: suntem noi împotriva virusului.

Kalle ridică din umeri și-și îngropă capul în părul Lenei, lucru care o făcu să chicotească și să zică, trăgându-l de haină:

— Poate c-ar trebui să te oferi să fii asistent medical în perioada asta.

Kalle se prăpădi de râs.

— Da, ziarele atât ar aștepta, să mă apuc să fac injecții.

— Henrik a făcut asta, nu? spuse Ingrid.

Dădură cu toții din cap. Fiul Louisei, prințul Henrik, fusese printre cei care se implicaseră și lucraseră voluntar la spital, când virusul era în toi.

— Normal c-a făcut asta, zise Kalle. Henrik nu face nicio dată greșeli.

— Îl cunoașteți bine? îi întrebă Tess curioasă.

Margrethe deschise gura, dar o închise repede, fără să spună nimic. Își strânse degetele în jurul iPhone-ului rece, în buzunar. Nu povestise nimănui despre relația pe care ea și prințul Henrik o avuseseră în ultimele luni. Despre mesajul care venise imediat după încheierea anului. Fusese surprinsă să primească vești de la el, chiar dacă părea să fie un mesaj adresat la

absolvirii, începând cu jumătatea lunii aprilie și până la 17 mai, ziua națională a Norvegiei, liceenii interpretează cântece de absolvire, merg în alai, închiriază mașini scumpe sau autobuze pentru a se deplasa la școală, au un anumit cod vestimentar ales de ei (cei mai mulți merg îmbrăcați într-un fel de salopete, de cele mai multe ori roșii, personalizate). Această sărbătorire datează de multe sute de ani, dar forma actuală se păstrează de la începutul anilor 1900. În textul de față, pentru continuitate, termenul „absolvire“ este valabil de fiecare dată când în textul original apare cuvântul *russ*.